

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 704/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 19 lipca 2021 roku w sprawie II K 532/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku:</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, a szczególnie polegającej na odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w toku rozprawy przed sądem pierwszej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

instancji, w sytuacji gdy, oskarżony przyznał się do zarzuczonego mu czynu, co doprowadziło do przypisania mu sprawstwa czynu zarzuczonego z art. 178a § 4 k.k.;

- art. 5 § 2 k.p.k poprzez nie rozstrzygnięcie zachodzących a nieusuniętych wątpliwości na korzyść oskarżonego, w zakresie przyczyny wzrostu stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżonego podczas kolejnych badań alkotesterem, w postaci możliwości dostrzeżenia i ustalenia przez jedynego świadka naocznego faktu, czy oskarżony siedząc na tylnym siedzeniu samochodu po odebraniu mu kluczyków do samochodu spożył jeszcze posiadany alkohol, w sytuacji braku ustalenia faktu odległości w jakiej znajdował się świadek wobec oskarżonego podczas tej obserwacji jak i czasu tej obserwacji, oraz w sytuacji gdy zaniechano ich

	<p>rozwiązania poprzez przesłuchanie w miejscu zdarzenia innych osób, a co mogło mieć wpływ na przypisanie mu sprawstwa czynu z art. 178a § 4 k.k.;</p> <p>- art. 378 § 1 i § 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze, w sytuacji gdy zarówno oskarżony jak i obrońca nie mieli możliwości przedstawić sprecyzowanego wniosku oskarżeniu, aby uzgodnić jej rodzaj i wymiar, co miało wpływ na treść wyroku.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się niezasadne.</p>				

Przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całości okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis). Pamiętać należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które

następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do

wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Przypomnienia też wymaga (w kontekście zarzutów wyartykułowanych w uzasadnieniu

apelacji obrońcy oskarżonego), że w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Tymczasem w sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada, nie nakłada

na sąd obowiązku
przyjęcia wersji
najkorzystniejszej
dla oskarżonego,
lecz zakaz czynienia
niekorzystnych
domniemań w
sytuacji, gdy stan
dowodów nie
pozwala na ustalenie
faktów. Nie budzi
bowiem zastrzeżeń
okoliczność, że tego
rodzaju wątpliwości,
o których mowa
w art. 5 § 2
k.p.k. winien mieć
Sąd, a nie strona
postępowania.

W aspekcie
powyższego apelacja
obrońcy
oskarżonego nie
wykazała w
skuteczny sposób,
aby rozumowanie
Sądu meriti, przy
ocenie
zgromadzonych w
sprawie dowodów
było wadliwe, bądź
nielogiczne. Zarzuty
przedstawione w
apelacji - po ich
gruntownej analizie
i zestawieniu z
zebranymi w
sprawie dowodami
- mają w istocie
charakter
polemiczny i
opierają się
wyłącznie na
wybiórczej oraz
subiektywnej ocenie
zebranych w sprawie
dowodów.

Sąd I instancji we właściwy, wymagany procedurą karną sposób przeprowadził przewód sądowy, w trakcie którego ujawnił całość materiału dowodowego, który następnie poddał ocenie znajdującej swoje odbicie w uzasadnieniu wyroku. Ocena ta, wbrew pozbawionych merytorycznej argumentacji, zarzutom skarżącego zgodna jest z wymogami art. 7 k.p.k. tj. zasadami logiki, doświadczenia życiowego, nie przekracza granic oceny swobodnej, dlatego nie może być skutecznie zakwestionowana przez autora apelacji. W uzasadnieniu wyroku, które w zupełności spełnia wymogi art. 424 k.p.k., Sąd meriti wskazał którym dowodom i na jakiej podstawie dał wiarę, a także jakie dowody uznał za niewiarygodne przywołując na poparcie swojego stanowiska rzeczową i przekonującą argumentację.

Wniesiona apelacja, stanowiąca w istocie polemikę z tą oceną i poczynionymi w oparciu o nią ustaleniami faktycznymi nie zawiera na tyle przekonującej argumentacji, aby mogła podważyć ustalenia Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się również złamania zasady in dubio pro reo wynikającej z normy art. 5 § 2 k.p.k. Przede wszystkim trzeba podkreślić, że w niniejszej sprawie nie pojawiły się żadne wątpliwości o nieusuwalnym charakterze, które wymagałyby poczytania ich na korzyść oskarżonego.

Wymaga dostrzeżenia, że wątpliwości występować muszą w ocenie Sądu, nie zaś w ocenie obrońcy oskarżonego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2012 r., V KK 335/11, LEX nr 1163975).

Konkludując powyższe należy zasadnie uznać, że podstawą ustaleń faktycznych był całokształt

okoliczności ujawnionych na rozprawie, przy czym materiał dowodowy został poddany pełnej i swobodnej ocenie, zgodnej z zasadą obiektywizmu, czym doprowadzono do poczynienia prawdziwych ustaleń faktycznych, stanowiących wynik logicznego rozumowania.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd dał wiarę spójnym i logicznym zeznaniom świadka J. K.. Świadek ten - w żaden sposób nieskonfliktowany z oskarżonym, nie mający racjonalnego powodu aby składać niezgodne z prawdą obciążające go zeznania - konsekwentnie podawał w swoich zeznaniach, że oskarżony przyjeżdżając na stację benzynową po zakup alkoholu był w stanie nietrzeźwości, na co wskazywał fakt jego zataczania się, jak i czuć było od niego mocno woń alkoholu. Kiedy świadek postanowił uniemożliwić oskarżonemu kontynuowanie jazdy, zabierając mu kluczyki od

samochodu,
podsądny usiadł na tylnym siedzeniu swojego pojazdu i do czasu przyjazdu policji pozostawał w tym samym miejscu. Świadek wskazał przy tym, że cały czas obserwował oskarżonego i nie widział, żeby pił on w pojeździe jakiegokolwiek alkoholu. Biorąc zatem pod uwagę niniejszy bezstronny i obiektywny dowód osobowy, jak i wynik badania stanu trzeźwości wskazujący na stopień stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu stwierdzony u oskarżonego wraz z konsekwentnym przyznawaniem się podsądnego do winy, Sąd meriti miał pełne podstawy do uznania, że inkryminowanego dnia K. B. kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości potwierdzonym wynikami badań. Podnieść zatem należy, iż twierdzenie oskarżonego co do spożycia przez niego alkoholu w samochodzie po przyjeździe na stację benzynową są

całkowicie
niewiarygodne.

Odnosząc się dalszej kolejności do zarzutów apelanta stwierdzić należy, iż nie stanowiło obrazy prawa procesowego nieuwzględnienie przez Sąd Rejonowy wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze. Wniosek taki nie musiał być zaaprobowany, na co wskazuje użyty w § 2 art. 387 k.p.k. zwrot „może”. W tym aspekcie słusznie sąd orzekający stwierdził, że oskarżony nie zasługuje na skorzystanie z powyższej instytucji wobec znacznego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu przejawiającego się wysokim poziomem alkoholu w wydychanym powietrzu oraz uprzednią karalnością za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Poza tym trzeba mieć na względzie okoliczność, iż Sąd Rejonowy, po uznaniu za ujawnione dowodów, uprzedził

<p>strony procesowe o możliwości zastosowania kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k. co wskazuje, iż okoliczności popełnienia przestępstwa w kształcie przyjętym w akcie oskarżenia budziły wątpliwości. Tym samym nie zostały spełnione wszystkie przesłanki umożliwiające zastosowanie przedmiotowej instytucji i postąpienie w tym względzie Sądu meriti w tym przypadku było ze wszech miar uzasadnione.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, a z ostrożności o zmianę opisu czynu przez wyeliminowanie z niego, iż oskarżony dopuścił się czynu po uprzednim prawomocnym skazaniu za czyn z art. 178a § 1 k.k. i zamianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 178a § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obraza prawa materialnego - art. 178a § 4 k.k. - poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy z materiału dowodowego sprawy wynika, iż doszło do zatarcia skazania za poprzednio popełniony czyn przez oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Słusznym postąpieniem sądu było zakwalifikowanie popełnionego przez oskarżonego czynu jako przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.</p> <p>Warunkiem sine qua non uznania oskarżonego, któremu zarzucono prowadzenie w stanie nietrzeźwości</p>				

pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, za winnego popełnienia występku określonego w art. 178a § 4 k.k. jest m.in. wcześniejsze prawomocne skazanie oskarżonego za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Orzekający w niniejszej sprawie w dniu 19 lipca 2021 roku Sąd pierwszej instancji czyniąc ustalenia w tym zakresie odwołał się do wcześniejszych skazań oskarżonego K. B. wyrokami Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 04 stycznia 2005 roku w sprawie VI K 937/04 oraz Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 16 grudnia 2014 roku w sprawie III K 851/14.

Pierwszym z powołanych orzeczeń oskarżony uznany został za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. i za to skazany na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości

jednej stawki
diennej na kwotę 10
złotych, świadczenie
pieniężne oraz
środek karny w
postaci zakazu
prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych
przez okres 1
roku. Drugim, przy
przyjętej kwalifikacji
prawnej czynu z
art. 178a § 4
k.k., wymieniony
skazany został na
karę 6 miesięcy
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem
wykonania tej kary
na okres próby 2
lat, karę grzywny w
wysokości 60 stawek
dziennych, przy
ustaleniu wysokości
jednej stawki
diennej na kwotę 10
złotych oraz środek
karny w postaci
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych
przez okres 2 lat.

Trzeba w tym
miejscu wspomnieć,
że odpowiedzialność
na podstawie art.
178a § 4 kk,
ze względu na
uprzednie skazanie
za przestępstwo
określone w art.
178a § 1 kk lub
wymienione w art.
178a § 4 kk,
sprawca kolejnego
czynu ponosi do

momentu zatarcia
wcześniejszego
skazania.

Zatarcie skazania w
przypadku
warunkowego
zawieszenia kary –
zgodnie z treścią art.
76 § 2 – następuje po
upływie 6 miesięcy
od zakończenia
okresu próby, ale
nie może nastąpić
przed wykonaniem
grzywny lub środka
karnego.

Treść załączonej
do przedmiotowej
sprawy karty karnej
oraz analizy akt
wyżej wymienionych
spraw (w tym
załączonej do akt
rozpoznawanej
sprawy
dokumentacji z
tychże akt)
wskazuje, że
skazanie w sprawie
III K 851/14 w
dacie wyrokowania
Sądu Rejonowego
w niniejszej sprawie
(w dniu 19
lipca 2021 roku)
nie uległo zatarciu,
albowiem orzeczona
tym wyrokiem kara
grzywny nie była
wówczas wykonana.
Oskarżony uiścił ją
dopiero w dniu 06
sierpnia 2021 roku.
Tymczasem zatarcie
skazania zgodnie
z przepisem art.
107 § 4a k.k.
nastąpi dopiero po

<p>upływie roku od jej wykonania – a zatem z dniem 06.08.2022 r. Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 108 k.k. dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie skazań (w przypadku oskarżonego są to trzy skazania, w tym dwa za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji stypizowane w art.178 a k.k.), a ponieważ do zatarcia wyroku w sprawie III K 851/14 nie doszło (i w konsekwencji nie doszło również do zatarcia skazania w sprawie VI K 937/04 zgodnie z regułą określoną w art. 108 k.k.), należało czyn popełniony w niniejszej sprawie zakwalifikować jako występki z art. 178a § 4 k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, a z ostrożności o zmianę opisu czynu przez wyeliminowanie z niego, iż oskarżony</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

dopuścił się czynu po uprzednim prawomocnym skazaniu za czyn z art. 178a § 1 k.k. i zamianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 178a § 1 k.k.				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.				
3.3.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary oraz środka karnego zakazu dożywotniego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w sytuacji gdy zachodzą okoliczności uzasadniające orzeczenie tegoż środka karnego w niższym wymiarze.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut				

z kategorii ocen można zasadnie podnosić, gdy kara (zastosowana reakcja karna), jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Bowiem rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I instancji.

Przede wszystkim, odnosząc się do powyższego zarzutu zauważyć należy, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo zagrożone jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia

wolności. Tym niemniej jakkolwiek wymierzona izolacyjna kara 2 lat pozbawienia wolności mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, tym niemniej jej rozmiar - zdaniem Sądu odwoławczego - nie zasługuje na aprobatę, gdyż kara orzeczona wobec oskarżonego nosi cechy rażącej niewspółmierności w sensie jej surowości. Oczywiście sąd odwoławczy ma w polu widzenia fakt, że kara wymierzona wobec sprawcy przestępstwa prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości winna spełniać wymogi prewencji szczególnej oraz cele w zakresie społecznego oddziaływania, jak również być odpowiednia do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Tym samym należy zgodzić ze stanowiskiem skarżącego, że w realiach tej sprawy - mając w polu widzenia, iż prowadzenie

pojazdów mechanicznych przez kierowców w stanie nietrzeźwym jest wysoce szkodliwe społecznie i zjawisku temu należy przeciwdziałać wszelkimi sposobami, w tym odpowiednio surową reakcją karną wobec nietrzeźwych sprawców przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym - istnieją podstawy do obniżenia orzeczonej kary pozbawienia wolności do rozmiaru postulowanego przez obrońcę oskarżonego.

Przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w ujęciu abstrakcyjnym cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, jednak w niniejszej sprawie przy wymiarze kary należało uwzględnić wszystkie okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu, które zdaniem Sądu odwoławczego zmniejszyły społeczną jego szkodliwość. W tym aspekcie wypada

mieć na uwadze fakt, iż oskarżony poruszał się pojazdem w godzinach wczesnoporannych (ok. godz. 6:30), a zatem w czasie nie tak dużego natężenia ruchu co oznacza, że zagrożenie jakie stwarzał było mniejsze. W dodatku zwrócić należy uwagę na znaczny przedział czasowy od uprzedniego skazania podsądnego za przestępstwo tożsame rodzajowo, tj. 7 lat, w trakcie których wymieniony stosował się do ciężącego na nim jako kierowcy obowiązku bezwzględnej trzeźwości (brak dowodów jakoby było przeciwnie). Nie należy też tracić z pola widzenia tego, że oskarżony od samego początku przyznawał się do winy. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że wymogi określone przepisem art. 53 kk spełni kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta stanowić będzie należycie zważony bilans i kompilację okoliczności łagodzących i

obciążających
oskarżonego, a nade
wszystko będzie
adekwatna do
stopnia winy
oskarżonego,
stopnia społecznej
szkodliwości jego
czynu oraz
właściwości i
warunków
osobistych.

Uświadomi mu także
 wagę naruszonego
dobra chronionego
prawem i naganność
jego zachowania, jak
również konieczność
bezwzględnego
podporządkowania
się ustanowionym
zasadom ruchu
drogowego, tym
samym spełni
oczekiwane rezultaty
wychowawcze i
zapobiegawcze
wobec oskarżonego.

Natomiast Sąd
Okręgowy w pełni
akceptuje orzeczenie
wobec oskarżonego
środka karnego w
postaci
dożywotniego
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych.

Bowiem w
przypadku skazania
za przestępstwo z
art. 178a § 4 k.k.
sąd obowiązany jest
w oparciu o treść art.
42 § 3 k.k. orzec
zakaz prowadzenia
wszelkich pojazdów
dożywotnio, chyba,

że zachodzi
wyjątkowy wypadek,
uzasadniony
szczególnymi
okolicznościami.
Zdaniem sądu
odwoławczego
zaistniała na kanwie
tej sprawy suma
okoliczności
(wyartykułowanych
o powyżej oraz
uwzględnionych
przez Sąd
Rejonowy), które
uzasadniają
stwierdzenie, że
w analizowanym
przypadku nie
zachodzi wyjątkowy
wypadek,
uzasadniony
szczególnymi
okolicznościami, o
którym mowa w art.
42 § 3 in fine
k.k. umożliwiający
odstąpienie od
dożywotniego
zakazu prowadzenia
pojazdów. Mając
wszak na uwadze
poziom alkoholu w
organizmie
oskarżonego
(przekraczający
ponad
sześciokrotnie próg
ustawowy), który
był bardzo wysoki
i w początkowych
badaniach miał
tendencję
wzrastającą (co
podważa wersję
zdarzenia
oskarżonego, iż
spożywał alkohol
dzień wcześniej -
tak podał do

protokołów badania stanu trzeźwości - vide k. 2-3), ale też uprzednią jego karalność (za przestępstwa prowadzenia samochodu pod wpływem alkoholu), jak również okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu (prowadzenie samochodu w godzinach porannych na drodze publicznej), uzasadnione jest twierdzenie, iż oskarżony stwarzał rzeczywiste zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, co przemawia za pozbawieniem go uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi dożywotnio. Podkreślić w tym miejscu należy, iż Sąd miał na uwadze, że poruszanie się pojazdami mechanicznymi, ale też innymi pojazdami pod wpływem alkoholu stwarza faktyczne niebezpieczeństwo dla innych użytkowników dróg, albowiem osoba jadąca pojazdem w stanie nietrzeźwości ma ograniczoną możliwość

postrzegania oraz ograniczoną zdolność reagowania na zmieniającą się w sposób dynamiczny sytuację na drodze, wzrasta zatem ryzyko nieprzewidzianych zachowań kierującego. Zważywszy na powyższe, zasadnym jest pozbawienie oskarżonego uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi – jak uczynił to Sąd Rejonowy – dożywotnio. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe okoliczności wskazywały, iż nie zaistniały podstawy do stwierdzenia, że zachodzi na kanwie tej sprawy szczególny przypadek, który świadczy, że należy dać jeszcze oskarżonemu szansę. Wykluczenie oskarżonego z ruchu drogowego dożywotnio, jako uczestnika, naruszającego podstawową zasadę bezpieczeństwa ruchu drogowego, a mianowicie wymóg trzeźwości, stanowić będzie dla niego dolegliwą, acz adekwatną represję.

<p>Toteż zdaniem Sądu, wyżej wymieniony środek karny – orzeczony na poziomie ustalonym przez sąd meriti - uwzględnia w sposób należyty okoliczności popełnienia przedmiotowego przestępstwa, jest adekwatny do stopnia stanu nietrzeźwości oskarżonego oraz rangi naruszonych przez niego norm prawnych. Skoro oskarżony nie wyciągnął wniosków z poprzednich skazań, to należy je wyciągnąć za niego i zakazać mu kierowania pojazdami na zawsze. Wymaga tego interes społeczny, względy na prewencję i bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenie środka</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wyłącznie do samochodów osobowych do 3,5 ton w strefie ruchu lądowego na okres 8 lat.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek częściowo zasadny co do wymierzonej oskarżonemu kary, natomiast postulat zmiany wyroku w zakresie środka karnego nie zasługiwał na uwzględnienie z powodów wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE</p>			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 19 lipca 2021 roku w sprawie II 532/21 w punktach od 1 do 5 w zakresie nie podlegającym modyfikacji opisanej w punkcie 5.2.1. dotyczącej orzeczonej kary.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok we wskazanym zakresie słuszny. Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w zakresie czynu inkryminowanego oskarżonemu w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy	

poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne.

Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Kontrola odwoławcza przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz analiza treści środka odwoławczego skutkuje koniecznością uznania apelacji za zasadną jedynie w części postulującej obniżenie

wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zmiana wyroku w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary poprzez jej obniżenie do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Zmiana dokonana z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 3.3.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	<p>Sąd Okręgowy zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k., art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 663 z późn. zm.) oraz § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861) zasądził od oskarżonego K. B. na rzecz na</p>	

	Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty za obie instancje i 50 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. B..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 19 lipca 2021 roku w sprawie II K 532/21.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana